

РЕШЕНИЕ

№ 363

гр. София, 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 12.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6859** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Е. Н. Ф. от [населено място], чрез адв. В. И., срещу Решение № 2153-21-244/05.07.2022 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата срещу Разпореждане № [ЕГН]/35 от 20.05.2022 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

С жалбата се иска, съдът да отмени оспореното решение като незаконосъобразно и неправилно. Оспорващият излага подробни съображения по съществуващото на спора и изрично подчертава, че е представил всички налични у него писмени документи, свързани с положения от него труд. Позовава се на вписването в представеното към заявлението за отпускане на пенсия Удостоверение изх. № 032/19.11.2014 г. от „Пътна сигнализация”. Въз основа на изложеното в жалбата е направено искане за отмяна на оспореното решение и постановяване на съдебен акт, е който да бъде признато правото на пенсия на жалбоподателя.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява се от адв. И., който поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски, за които представя списък.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. М., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави

възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София – град, III отделение, 36 състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Със Заявление вх. №2113-21-1135/08.03.2022 г. Е. Н. Ф. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за ОСВ, като е представил изискуемите документи по чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), необходими за преценка на претендираното право на пенсия и за определяне на нейния размер.

В хода на пенсионното производство за отпускане на лична пенсия за ОСВ жалбоподателят е представил в ТП на НОИ С.-град на 14.04.2022 г. обр.УП-3 изх. № 0454/13.04.2022 г., издаден от „Улично осветление“ ЕАД (правоприемник на „Пътна сигнализация“ С.) на длъжност „шофьор” - за периода от 01.10.1984 г. до 30.04.1991 г. и на длъжност „ел.монтъор”- за периода от 01.05.1991 г. до 30.09.2001 г. Документът съдържа предложение от страна на осигурителя за зачитане на периода от 01.05.1991 г. до 31.12.1999 г. на длъжност „ел. монтъор” - 08 г.08 м.00 дни от втора категория труд на основание т. 8г, Раздел втори от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране (ПКТП) /отм./.

Във връзка с извършената проверка, пенсионния орган е приел с Разпореждане № [ЕГН]/35 от 20.05.2022 г. на длъжностно лице по ПО, периодът от 01.05.1991 г. до 31.12.1999 г. положен от жалбоподателя в „Пътна сигнализация” -С. на длъжност ел. монтъор „Периферия” е зачетен от длъжностното лице по ПО от втора категория труд, като зачетения общ осигурителен стаж е определен, както следва: от II категория труд - 10 години 05 месеца 09 дни; от III категория труд - 26 години 06 месеца 00 дни. Съгласно чл. 104 от КСО общия осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд е 39 години 06 месеца 19 дни.

С Разпореждане № [ЕГН]/35 от 20.05.2022г. на Ф. е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за ОСВ на основание чл. 68, ал. 1-2. чл. 696, ал. 2 от КСО, тъй като е прието, че жалбоподателя не е изпълнил законовото изискване за наличие на 15 години действителен осигурителен стаж през 2022 г.

С Решение № 2153-21-244/05.07.2022 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е оставена без уважение като неоснователна жалбата на Е. Ф. срещу Разпореждане № [ЕГН]/35 от 20.05.2022 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване. Административният орган е мотивирал решението си със следните мотиви:

Приел е, че стажът от 01.10.1984 г. до 30.04.1991 г. е правилно зачетен от ПО от трета категория труд, тъй като не попада в обхвата на т. 8г от ПКТП /отм./. На следващо място по отношение на периода от 01.10.1984 г. до 30.04.1991 г., на положен от жалбоподателя осигурителен стаж в „Пътна сигнализация” на длъжност „шофьор” и твърдението му, че попада в обхвата на т. 8г от ПКТП /отм./, като в подкрепа на твърдението си посочва, че това е записано в представеното от него Удостоверение изх. № 032/19.11.2014 г., сочи, че видно от допълнително приложеното към пенсионната преписка Удостоверение обр.УП-3 изх. № 0454/13.04.2022 г., издаден от „Улично осветление” ЕАД (правоприемник на „Пътна сигнализация” С.) Ф. е бил на длъжност „шофьор - за периода от 01.10.1984 г. до 30.04.1991 г. и на длъжност „ел.монтъор”- за периода от 01.05.1991 г. до 30.09.2001 г., като от осигурителя е направено предложение за зачитане на положен осигурителен стаж от втора категория труд на основание Раздел втори, т. 8г от ПКТП /отм./ само за периода от 01.05.1991 г. до 31.12.1999 г. От приложените в пенсионното досие удостоверителни документи

разгледани в контролното производство се е установило, че липсват данни през претендираният от Е. Ф. период 01.10.1984 г. до 30.04.1991 г., същият да е осъществявал някоя от дейностите, упоменати в Раздел втори, т. 8г от ПКТП /отм./, в осигурител „Пътна сигнализация" на длъжност „шофьор”, и които да дават основание периодът да му бъде зачетен за такъв от втора категория труд.

По делото е назначена и изслушана без възражение от страните съдебно-автотехническа експертиза. Задачата на вещото лице е била да установи колко тона е бил товарният автомобил, управляван от Е. Ф. в Пътна сигнализация и неговото управление под каква категория труд попада, съгласно УП-3 с изх.№ 032 от 19.11.2014 г., според ПКТП (отм.), за периода от 01.10.1984 г. до 30.04.1991 г. Въз основа на представените по делото документи, трудовата книжка и трудовото досие на жалбоподателя експертът е посочил, че е видно, че в периода от 01.10.1984 до 30.04.1991 г. същият е заемал длъжността „шофьор на Р.“, както и, че след преназначаването на Ф. на длъжност „ел.монтъор“, в периода от 01.05.1991 г. до 31.12.1999 година на същия е възлагано управлението на служебен автомобил Р..

Вещото лице е уточнило, че съгласно Наредба № 24/2006 г. (отм.) и сега действащата Наредба № 49/2014 г. Приложение № 3, точка 8 за автомобили, производство на бившата Германска демократична република (Г.) автомобилите от марката Р. са от категория, както следва: S Р. - фургон, 2 врати на кабината и 2 врати на фургона, двигател 3300 см3; Р. - автобус, 10+1 места (пътнически), двигател 3300 см3; S Р. - товарен/бордови, 2 врати, предаване 4x4, двигател 3300 см3. Автомобилите са произвеждали с кубатура на двигателя до 4089 см3, и товароподемност до 3,5 тона. Не са пускани в производство автомобили от марката Р. над 4100 см3 и товароносимост над 4,0 тона. За управлението на тези автомобили е необходимо водачът да притежава професионално свидетелство за управление на МПС, т.е. категория С.

При така установеното от фактическа страна съдът намира следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена чрез административния орган в предвидения преклузивен срок по чл. 118 от КСО, на 18.07.2022 г. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона. Проведено е надлежно оспорване по административен ред на оспореното разпореждане. Решение № 2153-21-244/05.07.2022 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, е издадено от компетентен орган - директор на ТП на НОИ - С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" КСО и в предвидената от закона форма - чл. 117, ал. 3 КСО.

Оспореното Решение, както и Разпореждане № [ЕГН]/35 от 20.05.2022 г. отговарят в пълнота на изискванията на чл. 59 от АПК и съдържат всички изискуеми елементи съгласно нормата. Същите са в писмена форма, посочени са правните основания за издаването на акта, фактическите основания, посочено е длъжностното лице, органът който го издава.

Предметът на настоящото дело е очертан от спора между страните относно категорията труд, по която следва да се категоризира осигурителния стаж на жалбоподателя за периода 01.10.1984 г. - 30.04.1991 г., положен в „Пътна сигнализация” С. като шофьор на Р., която при преценка правото на пенсия, стажът за периода е категоризиран от трета категория труд.

Съгласно чл. 69б, ал. 2 от КСО лицата, които са работили 15 години при условията на втора категория труд, придобиват право на пенсия при следните условия: 1. навършили са възраст до 31 декември 2015 г. 52 години и 8 месеца за жените и 57 години и 8 месеца за мъжете и имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете; 2. от 31 декември 2015 г. възрастта по т. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца за мъжете и с по 4 месеца за жените до достигане на 60-годишна възраст.

Изискуемата възраст за 2022 г. за мъжете по чл. 69б, ал. 2 от КСО - 58 години и 10 месеца и по чл. 68, ал. 1 - 2 от КСО - 64 години и 5 месеца и осигурителен стаж 39 години и 2 месеца.

Приложимата правна уредба, която урежда въпроса за категоризирането на труда през спорния период е Правилникът за категоризиране на труда при пенсиониране /ПКТП - отм./. В действащия до 31.12.1999 г. ПКТП изчерпателно са регламентирани видовете дейности и длъжностите на лицата, трудът на които законодателят признава за положен при условията на първа или втора категория труд.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в, ал. 3 е предвидено, че документите по, ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. При анализ на тази разпоредба се налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП - 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл. 40, ал. 1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП - 30, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и, ал. 3 НПОС.

Зачитането и определянето продължителността и категорията на осигурителния стаж при пенсиониране е от компетентността на съответното длъжностно лице от териториалното поделение на НОИ, на което е възложено ръководството по пенсионното осигуряване. Преценката на категорията труд в рамките на образувано административно производство по отпускане на пенсия се извършва на база на представените от заявителя за пенсия документи и приложимите за съответния период разпоредби по категоризиране на труда при пенсиониране.

Осигурителят съгласно чл. 70 от Правилник за категоризиране на труда при пенсиониране /отм./ и чл. 3 от Инструкция № 13 за прилагане на Наредбата за категоризиране на труда при пенсиониране може само да даде предложение по коя разпоредба да бъде категоризиран трудът, но е извън неговата компетентност сам да я определи, като направеното предложение не обвързва пенсионния орган.

За да бъде категоризиран даден труд от първа или втора категория труд, следва да

бъде безспорно доказано, че същият попада в обхвата на конкретна точка от ПКТП /отм./, регламентираща категоризиране на труда от тази категория труд.

В процесния случай от представеното Удостоверение обр. УП-3 № 032/19.11.2014 г., издадено от „Пътна сигнализация” С. и представеното в хода на пенсионното производство Удостоверение обр.УП-3 № 0454/13.04.2022 г., издадено от „Улично осветление” ЕАД (правоприемник на „Пътна сигнализация” С.), става ясно, че за времето от 01.05.1991 г. до 31.12.1999 г. е направено предложение стажът да бъде категоризиран във втора категория труд на основание т. 8г, раздел втори от ПКТП.

Съгласно Раздел втори, т. 8г от ПКТП /отм./, от втора категория труд при пенсиониране е трудът на аварийно-ремонтния персонал, обслужващ кабелни, въздушни електропроводни линии и трафопостове в единната енергийна система. За да се приеме, че така положеният труд е от втора категория, съгласно чл. 8г от ПКТП (отм.), следва жалбоподателят да е осъществявал някоя от дейностите, упоменати в Раздел втори, т. 8г от ПКТП /отм./, в осигурител „Пътна сигнализация” на длъжност „шофьор”, и които да дават основание периодът да му бъде зачетен за такъв от втора категория труд. Неправилно в жалбата се сочи, че в т. 8г от ПКТП (отм.) е изрично посочено, че лицата заети с поддръжката и ремонта на улично осветление и светофарни уредби от поделение „Външно осветление” и „А.” – отдел „Периферия” към фирма „Пътна сигнализация”. Видно от приложените в пенсионното досие удостоверителни документи се установява, че липсват данни през претендираният от Е. Ф. период 01.10.1984 г. до 30.04.1991 г., същият да е осъществявал някоя от дейностите, упоменати в Раздел втори, т. 8г от ПКТП /отм./. Следователно направеното предложение от работодателя не доказва, че Е. Н. Ф. е осъществявал някоя от дейностите, упоменати в Раздел втори, т. 8г от ПКТП /отм./, поради което труда му следва да се за такъв от втора категория труд, каквито твърдения са изложени в жалбата. Това обстоятелство не се доказва и от вписванията в трудовата му книжка, както и от приложената длъжностна характеристика и разплащателни ведомости.

В ПКТП (отм.) са използвани два подхода за подобна квалификация. Първият, който нормативно установява, че определени длъжности, респ. дейности, са с такава вредност и тежест, и че положеният на тях труд следва да бъде зачетен от по-висока категория, а вторият, който допуска като определящ признак същата вредност и тежест за възприетите от раздели първи и втори от подзаконовия нормативен административен акт професии и дейности да бъдат съотнесени към конкретно положения труд, който не е сред изрично изброените.

По отношение на категоризирането от втора категория труд, съгласно чл.53а от ПКТП през процесния период съдът намира следното:

Според предвиденото в т. 53а от ПКТП (отм.), от втора категория е трудът на шофьори на товарни автомобили с товароподемност 12 и повече тона. По делото не е спорно, че жалбоподателят за периода 01.10.1984 г.-30.04.1991 г. е бил шофьор на Р. във фирма „Пътна сигнализация” С. / с правоприемник „Улично осветление” ЕАД /. Както в трудовата книжка на жалбоподателя, така и в представените удостоверения УП-3 обаче не посочена товароподемността на товарните автомобили, на които е бил шофьор жалбоподателя. От приетото заключение на допуснатата по делото съдебно-автотехническа експертиза безспорно се установява, че не са пускани в производство автомобили от марката Р. с товароподемност над 4,00 тона. В тази връзка, жалбоподателят не е бил шофьор на товарен автомобил с товароподемност 12

и повече тона и трудът му не попада и в обхвата на т.53а от ПКТП.

Следователно направеното предложение от работодателя не доказва, че жалбоподателят е полагал труд на автомобил с товарносимост над 12 тона, поради което труда му следва да се категоризира и по т.53а от ПКТП. Следва да се приеме, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване е направило правилна преценка, че от представените от жалбоподателя документи се установява, че няма основание за категоризиране на спорния осигурителен стаж от втора категория труд. Правилно е преценено, че Е. Ф. не отговаря на законовата предпоставка, регламентирана в чл.69б, ал.2 от КСО за наличие на 15 години осигурителен стаж от втора категория труд за придобиване право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В обобщение, съдът намира, че органите по осигуряването правилно са приложили материалния закон и оспореното разпореждане е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроцесуалните правила, мотивирано и в съответствие с материалния закон.

По така изложените съображения жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Предвид изхода на делото, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено за сумата от 100 лева, на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, III-то отделение, 36-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Н. Ф. от [населено място], срещу Решение № 2153-21-244/05.07.2022 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение, като неоснователна жалбата, срещу Разпореждане № [ЕГН]/35 от 20.05.2022 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА Е. Н. Ф., ЕГН: [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ С.- град, сумата от 100/ сто/ лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: